

punkt i pristal 410, har man fastsat til netop den størrelse, de ville have haft ved pristal 410, såfremt man efter den hidtidige bestemmelse kunne pristalsregulere ved dette pristal. Det bemærkes dog, at faderens normalbidrag i kommunegruppe II (købstæder) efter forsorgslovens § 193 er fastsat til 792 kr., medens det efter det anførte princip egentlig skulle udgøre 780 kr. Grunden hertil er, at normalbidraget i pristalsintervallet indtil ca. 440 som hovedregel ellers ville blive lavere end efter de nugældende regler. Hertil kommer, at bidraget med denne størrelse nærmest muligt vil svare til $\frac{3}{5}$ af summen af faderens og moderens bidrag.

Endelig foreslås det, at de beløb, der foreslås fastsat i § 293, stk. 1, 1. pkt., jfr. bemærkningerne nedenfor til denne bestemmelse, pristalsreguleres 1 gang årligt, således at de fremkomne beløb afrundes til de nærmeste med 10 øre delelige beløb.

Til § 293, stk. 1.

Efter den nuværende affattelse af § 293, stk. 1, 1. pkt., udgør maksimum for det beløb, der af en kommune, kan anvendes til supplerende hjælp til arbejdsløshedsunderstøttede 5 pct. af et beløb, der fremkommer ved at multiplicere det antal dage, for hvilke der inden for pågældende regnskabsår oppebæres arbejdsløshedsunderstøttelse i vedkommende kommune, med den „gennemsnitlige aldersrente pr. dag“. Ved beregningen af dette sidste beløb tages der hensyn til aldersrentens grundbeløb + rentetillægget. Endvidere indgår i beregningen børnetillæg med en vis vægt. Da folkeforsikringsloven efter den ovenfor nævnte ændring omfatter 2 arter af folkepension, vil det være nødvendigt at ændre forsorgslovens § 293, stk. 1. Man har herefter fundet det mest hensigtsmæssigt i bestemmelsen direkte at indføre de beløb, der skal multipliceres med dagantallet, i hvilket der oppebæres arbejdsløshedsunderstøttelse. De i lovforslaget optagne beløb er de pr. 1. april 1956 gældende — efter januarpristallet 1956 regulerede — beløb. Det foreslås, at disse beløb pristalsreguleres 1 gang årligt, jfr. bemærkningerne foran.

Til § 297.

Efter den nuværende affattelse af § 297, stk. 1, skal det sociale udvalg ved afgørelsen af, hvor meget der i det enkelte tilfælde kan ydes som kommunehjælp, iagttage, at hjælpen ikke må overstige, hvad der i den pågældende periode kunne være ydet i henhold til folkeforsikringslovens § 39, stk. 1, og § 40, stk. 5 og 9, såfremt ansøgeren havde opfyldt betingelserne for at oppebære sådan hjælp. Dette vil sige, at den maksimale grænse for kommune-

hjælpen for tiden udgør aldersrentens grundbeløb (§ 39, stk. 1) + evt. børnetillæg (§ 40, stk. 5) + rentetillæg (§ 40, stk. 9). Efter samme bestemmelses stk. 2 stilles der endvidere til rådighed for det sociale udvalg til ydelse af påkrævet supplerende hjælp af en vis almindelig karakter, såsom tilskud til husleje, brændsel, beklædning o. lign. eller til ydelse af hjælp under særlige forhold i anledning af trang opstået som følge af langvarig sygdom, meget store forsørgbyrder eller andre særlige omstændigheder, et beløb på 15 pct. af det af kommunen i pågældende regnskabsår ydede beløb inden for den i § 297, stk. 1, angivne grænse.

Til sammenligning med aldersrentemodtagernes stilling efter den hidtil gældende ordning kan anføres, at rentemodtagerne foruden det ovennævnte grundbeløb med rentetillæg og evt. børnetillæg er berettiget til flere andre tillæg, således beklædningstillæg og brændselstillæg. Foruden disse tillæg har der i de senere år med hjemmel i specielle love været ydet rentemodtagerne særlige eengangs- ydelser. Endvidere har kommunerne til uddeling af personlige tillæg til vanskeligt stillede rentemodtagere et rådighedsbeløb, svarende til $7\frac{1}{2}$ pct. af grundbeløbene af de invalide- og aldersrenter, som i det foregående år er udredet i vedkommende kommune.

For så vidt angår et ægtepar uden børn i København udgør den maksimale faste kommunehjælp (§ 297, stk. 1) 3 732 kr. pr. 1. oktober 1956, medens aldersrenten for et tilsvarende ægtepar, inklusive de ovennævnte tillæg — bortset fra evt. personlige tillæg — pr. samme dato udgør 4 419 kr. + værdien af 18 hl koks. Renten ligger således ca. 900 kr. over grænsen for den maksimale faste kommunehjælp.

Ved den ovennævnte lov af 2. oktober 1956 er rentetillægget, brændselstillægget, beklædningstillægget samt et beløb, svarende til de særlige eengangs- ydelser, blevet indregnet i rentens (den indtægtsbestemte folkepensions) grundbeløb. Udover den forhøjelse, der er en følge af indregningen af disse tillæg, er der — dog først fra 1. oktober 1957 — hjemlet en forhøjelse af grundbeløbet i de 3 kommunegrupper med henholdsvis 400 kr., 500 kr. og 600 kr. for ægtepar og et forholdsvis mindre beløb for enlige. For et ægtepar uden børn i København udgør den indtægtsregulerede folkepensions maksimale grundbeløb herefter 5 112 kr. (beregnet efter pristallet for juli 1956). Rådighedsbeløbet for ydelse af personlige tillæg bliver samtidig — i løbet af en overgangsperiode — nedsat fra $7\frac{1}{2}$ pct. til $4\frac{1}{2}$ pct., hvilket imidlertid på grund af grundbeløbets forhøjelse ikke medfører nogen reel ændring.

Den pågældende ændring i folkeforsikringsloven